

I det hopp, jag faller neder
 För din fot, o milde Gud!
 Hör den syndare, som beder
 Om ett tröstfullt nådeljud!
 Gif en lindring åt mitt hjerta
 Ifrån brottets wilda qwal;
 Och låt ångrens grymma smärta
 Åftmå mina synders tal!

Låt min död få dem försona;
 Må de deraf plånas ut!
 Från de-qwalen mig försona,
 Som mig följt till lifwets slut!
 Ack! den uppå Herran tröstar,
 Bygger ej på lösan sand;
 Nåden qwalen öfwertröstar,
 Och mig för till bättre land:

Nu jag nöjd skall hufwut böja
 Under bilans tunga fall,
 Qwalen ej i hjertat dröja;
 Jesus är min glädje all!
 Straffet nu skall anden skilja
 Ifrån stoftets hårda band!
 Milde Jesu! ske din wilja,
 Jag mig lemnar i Din hand!

Kostar 2 R. Banco.

En Mördares beredelse till Döden,

eller

Döds-Psaln

af

Förre Artilleristen

Elias Flodin,

vid

best afrättning på Långäsens afrättsplats
 den 24 October 1829; jemte en förrt. af
 honom sjelf meddelad underrättelse
 om hans förnämsta lefnadsöden
 och om det af honom be-
 gångna brott.

Swart skall jag fly, Allwetande!
 För Dig, som pröfvar njurarne
 Och hjertat utansalar?
 Din blick, som genomtränger mig,
 Till hwarje tänsta sträcker sig,
 På hwarje tanka wakar.
 Af blugsel hölid, af ånger tård,
 Jag är, o Gud! Din nåd ej wärd.
 Af ångest jag fersmåttat,
 Mig sjelf ei hielra måttat.

Sw. Psalm. N:o 185. v. 4.

SEDERHOLM,

Elméns och Granbergs Tryckeri, 1829.

Huset N:o 4, Öwart. Perseus wid Sörlånggatan,
 midt emot Källaren Sweriges Wapen.

Ändtligen höjer den ewiga rättwisan sitt o-
beweckliga swärd, för att straffa det rysliga
mord, som förre Artilleristen Elias Glodin,
med fullt uppsåt att mörda, i sistlidne No-
vember månad verkställde å Trädgårdsmåsta-
re. Enkan Christina Kindblad, nära landsvä-
gen imellan Flottsunds Färja och Alfske Gäst-
gifwaregård. Swärligen lärer någon af
mindre anledning och med mera lättfinnighet
begått ett så afskyvärdt och fälsansfullt brott,
som mord med uppsåt att mörda nödvändigt
måste vara. Uppeldad af starka drycker och
fånslolös för att, till och med för sin egen
usla warelse, fattar han under öfwerfarten
på färjan det djefwulsta beslut, att mörda
den första person han träffade, utan att der-
till föränledas af någon annan orsak, än
sitt eget okynne, sitt lastfulla hjerta och sina
genom öfwerdåd och ogudaktighet ådragna
motgångar. Sådan är och blir människan,
så länge hon ej flyr till Gud och af honom
söker nåd och bistånd, att strida emot och be-
segra sina onda böjelser, hwilka eljest snart
bli hennes herrar, och förr eller sednare störta
henne i det rysligaste elände och i namnlösa
qwal. Tusentals exempel bewisa dagligen
denna sanning; de tala med det kraftigaste
och mest öfwertrygande språk till våra hjer-
tan, och uppmana oss på det allwarligaste,
att waka och bedja, att söka Herren Gud

medan tid är och innan de onda dagar komma, om hwilka wi skola säga: de behaga oss icke! Må wi derföre än i dag öfvergifwa den ogudaktiges väg, bortlägga syndarens tankar, och emwända oss till Herran, samt med Hans allsmåttiga Nåd och bistånd intråda på dygdens och en sann gudsfruktans sälla stig, der wi skola finna säker tröst för alla lidanden och motgångar, samt med lugnade samveten och hoppfulla hjertan kunna gå vår slutliga förvandling till möte.

Förre Artilleristen Elias Glodin är född på Kungsholmen i Stockholm den 17 April 1788; fadren war Barkmalaren Nils Glodin, och modren Christina Ulrica Bretman. Wid 6 års ålder blef han, i anledning af modrens hårdhet, inlöst på Stora Barnhuset, samt derifrån affänd till Helsingland och en Bonde wid namn Dunderiski, att uppfostras. Här qwarblef han i 2 år, hwarefter han begaf sig till Stockholm, der han antog tjenst såsom dräng, samt i flera år tjente på åtskilliga ställen till år 1808, då han blef Landtwärnist, och i sådan egenkap biwistade friget i Finland. Under denna tid antog han wårning wid Finska Artilleriet, och då detta upplöstes, transporterades han till Swea Kongl. Artilleriregemente, samt biwistade fälttågen åren 1813, 1814 och 1815 i Tyskland och Morrice. Efter hemkomsten från friget blef han år 1816, i anledning af begångit subordinationbrott dömd till åtta års arbete å arbetsinrättningen i Carlskrona; och sedan

han år 1806 derifrån entledigades, begaf han sig till Helsingland, der han i twenne år tjente såsom dräng på Forsa Prestgård. Det war under mågen derifrån till Stockholm, som han i sistlidne November månad begick det rysliga mord, hwarföre han nu måste undergå ett wälförtjent straff. Såsom förut är nämnt, hade han i ett af starka drycker uppeldadt själstillstånd, och utan att af behofwet eller andra omständigheter dertill förledas, fattat det beslut att mörda den första person, han träffade; och i denna sinnesställning möter han Enkan Christina Kindblad, hwilken han, efter ett kort samtal om wägens längd till gästgifwaregården, gaf ett dugtigt slag, och då hon härwid flydde undan honom öfwer en gårdsgård, sprang han efter och slog henne i hufwudet så att hon afdånade, hwarpå han fullbordade mordet och afklädde henne alla kläderna, dem han sedermera sålde i Alficke. Kort derefter greps han wid Rotebro såsom lösdrifware och påslös, samt insändes till Lånshäktet, der han slutligen erkände sitt brott i anledning af de starka misstankar, som klädernas försäljande ådragit honom. Twenne gånger har han sökt nåd.

Han är tämligen wäl beredd och nöjd med sitt förestående öde; dock synes detta förhållande härleda sig mera från lifnöjdhet eller brist på känsla, än från den oinskränkta un-

dergifwenhet, af hwilken en ångerfull och bot-
färdig brottslingas hjerta uppfylles. Gud ware
hans själ nådig!

D d s - P s a l m.

Ejunge som N:o 213.

Mina dagar skola sluta,
Mina öden få ett mål;
Snart skall jag den hwila njuta,
Som gör slut på världens prål.
Ingen lycka har jag funnit
I en werld, som plågat mig,
Och mitt timglas, snart utrunnit,
Visar blott en lastfull stig.

Så jag går mitt mål till möte
Följd af mina stora brott;
Ack, att ångertåren flöte
För det mord, som jag begått!
Kysligt wild min känsla ilar
Mot den död, mig förestår;
Och af qualens hwaka pilar
Ges mitt hjerta tusen sår.

Männe jag wäl än är färdig,
Att från lifwet skiljas nu;
Ack, o Gud! jag är ej wärdig;
I mitt hjerta skäddar Du.
Om din nåd sig ej förbarmar
Hwad skall då mitt öde bli?
Tryckt i brottets hårda armar
Blott af Dig jag göres fri.

Ack! hur grym har jag ej varit,
Då jag detta mord begick?
Intet djur så grymt förfarit,
Då det fast i rofwet fick.
All min känsla war förswunnen,
Och mitt hjerta hårdt och kallt;
All min kloshet war förrunnen,
Och förståndet äfwen allt.

Nu jag ser den mörka djupa
Afgrunden som öpnat sig;
Att jag skulle deri stupa
Genom lastens breda stig.
Dock är nåden än ej sluten
För en själ som tröstlös är;
Och i själswa dödsminuten
Jesus nåd till rösvarn bär.